

Dē marī – odstavec 7

Ex legendīs mediī aeivī „Nāvigātiōnem sanctī Brendānī abbātis“ admonēmus –

DOSLOVNĚ: Z legend středověku „Plavbu svatého Brendána opata“ připomínáme –

VOLNĚ A LÉPE ČESKY: Ze středověkých legend připomínáme „Plavbu svatého opata Brendána“ –

naūtās^{AK.PL.} cum Brendānō abbate per viam in īnsolitās terrās multa mīrabilia expectābant.

Plavce s opatem Brendánem během cesty do neznámých zemí čekaly mnohé zázraky.

Brendānus „Terram Repremissiōnis Sanctōrum“ quaeritābat et ex legendā (decimō saeculō scrīptā^{PKSH}) etiam Grōlandiam et Americam vīsītāvit,

Brendán hledal Zemi přislíbenou svatým a podle legendy (napsané^{PKSH} v desátém století) navštívil také Grónsko a Ameriku,

POZN: Za PUZ (způsobu) „ex legendā“ následuje závorka, v níž je PKSH (přívlastek shodný – viz koncovka) se slovem „legendā“, proto věta v závorce rozvíjí větný člen před ní. Závorka nás tedy upozorňuje na fakt, že legenda byla napsána již dávno před Kolumbovým objevením Ameriky!

itaque multī legendam Brendānicam^{PT1} Chrīstiānam Aeneidem^{PT2} appellant.

proto mnozí (lidé) nazývají „brendánovskou“ legendu^{PT1} křesťanskou Aeneidou^{PT2}.

POZN: Vazba dvojího akuzativu u slovesa „appellō“: „legendam Aeneidem appellāre“ = nazývat legendu Aeneidou; „Marcum amīcum appellāre“ = nazývat Marka přítelem.

Podobně jsme se se dvojím akuzativem setkali už ve čtvrtém odstavci „Dē marī“ u slovesa „habēre“ („Caesarem^{PT1} magnum scrīptorem^{PT2} habēre“).

Pozn: *Legenda, ae, f.* – legenda (středověká lat.); *abbās, ātis, m.* – opat; *admonēre* – připomenout; *īnsolitus, a, um* – fantastický, cizí, neznámý; *mīrabile, is, n.* – zázrak, div; *Terra Repremissiōnis Sanctōrum* – „Země přislíbená svatým“; *scrīptus, a, um* – napsaný; *Grōlandia, ae, f.* – Grónsko; *Chrīstiānus, a, um* – křesťanský; *Aenēis, idis, f.* – Aeneis (báseň);